

betragtning ved lovforslagets udarbejdelse, men at ministeren, der iøvrigt ikke mener, at der bør indtræde tilfælde af dobbeltforsørgelse, ikke har ment det nødvendigt at give udtrykkelige regler herom i lovforslaget.

Hvad nemlig først angår bestemmelserne i sømandsloven har ministeren oplyst, at rederens pligt til at yde underholdshjælp må anses for opfyldt, når der ydes dagpenge efter ulykkesforsikringsloven, idet udgifterne til disse dagpenge også afholdes af rederen. Pligten for rederen til at yde kur og pleje må derimod være uberørt af lovforslagets bestemmelser.

Bestemmelserne om underholdshjælp efter sømandsloven skulle således efter lovforslagets gennemførelse kun få betydning for sygedage, for hvilke der ikke ydes dagpenge efter ulykkesforsikringsloven.

Med hensyn til bestemmelserne i de kollektive overenskomster mener ministeren ligeledes, at det må være hævet over enhver tvivl, at der ikke for de samme sygedage samtidig af tilskadekomne kan kræves dagpenge efter de kollektive overenskomster og efter ulykkesforsikringsloven.

Udvalget har derudover stillet forskellige spørgsmål til ministeren, der har besvaret disse. Spørgsmålene og ministerens besvarelse heraf vil senere blive optrykt som bilag til betænkningen.

Udvalget har også drøftet spørgsmålet om eventuel forhøjelse af de indtægtsgrænser, hvorefter der i henhold til lovens § 75 ydes tilskud til betaling af præmie.

Socialministeren har lovet at tage dette spørgsmål op til nærmere undersøgelse og velvillig behandling.

Et *flertal* (socialdemokratiets og det radikales venstres udvalgsmedlemmer) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med det nedenstående af socialministeren stillede, af udvalget tiltrådte ændringsforslag.

Et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer) må nære store betænkeligheder ved at gå med til en ændring i reglerne om de 13 uger under hen-

syn til de forøgede byrder, man derved lægger på erhvervslivet og dermed på produktionen, specielt under hensyn til den usikkerhed, der råder overfor den nærmeste fremtids konkurrenceforhold til udlandet.

Da mindretallet på den anden side forstår ønsket om indenfor de 13 uger at skabe forøget tryghed for de forsikrede — og da mindretallet gerne vil stille sig imødekommende overfor dette ønske —, vil mindretallet trods de førnævnte betænkeligheder gå med til en nedsættelse af de 13 uger.

Mindretallet er imidlertid af den opfattelse, at en så kort karenstid (1 uge) vil medføre et uforholdsmæssigt stort administrationsapparat for en hel del skader, der er så kortvarige, at de bør holdes udenfor forsikringerne.

Mindretallet stiller derfor det under nr. 2 anførte ændringsforslag, hvorefter karenstiden ændres til 3 uger, hvorved også de forøgede udgifter for erhvervslivet vil blive noget formindskede.

Mindretallet må formene, at den til lovens § 15 foreslåede ændring, hvorefter de arbejdsgivere, der efter en aftale eller sædvane betaler løn under sygdom, skal tegne en garantiforsikring for opfyldelsen af deres lovforpligtelse i karenstiden, hvis de ikke ønsker at tegne forsikring, vil medføre urimelige omkostninger til administration m. m. af disse garantiforsikringer, som kun yderst sjældent kan forventes at blive effektive.

Mindretallet har derfor henstillet til socialministeren, at det overvejes at tilvejebringe en ordning, hvorved tegningen af disse garantiforsikringer kan undgås.

Mindretallet har iøvrigt i almindelighed været betænkeligt ved at gennemføre lovforslaget i løbet af den korte tid, der har været til rådighed, idet mange hensyn bl. a. både til spørgsmålet vedrørende sygekassernes dagpengeforsikring og til de i overenskomsterne trufne aftaler, m. m. ikke har kunnet nå at blive virkelig klaret.